

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobce: **SVR – společnost pro vývojovou rehabilitaci o.p.s.**, se sídlem Dvořákova 468, Ostrov, IČ: 26353253, zastoupené: Pavel Uhl, advokát, se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 6.10.2017, č.j.: MZDR 31509/2017-7/PRO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 19. 7. 2017, čj. MZDR 31509/2017-3/PRO, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 4. 2017, čj. ZDR: 14204/2016-30/ONP, o udělení akreditace k uskutečňování vzdělávacího programu certifikovaného kurzu Terapie s využitím globálních lokomočních vzorů ontogenetického vývoje – Vojtova metoda 2. generace, a věc vrácena ministerstvu zdravotnictví k novému projednání.

V žalobě, kterou je soud při svém přezkumu vázán, se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že rozhodnutí popírá princip ochrany práv nabytých v dobré víře a minimalizace zásahu do těchto práv, když důvodem pro rozhodnutí je procesní

pochybení, které podle jeho názoru nemohlo mít za následek závěr o věcné nesprávnosti výsledku řízení. Poukazuje na to, že příslušné řízení je řízením mimořádným; nesouhlasí s tím, že rozhodnutí poukazuje na existenci veřejného zájmu, neboť tímto postupem se zaměňuje procesní stránka věci s její věcnou stránkou. Rozhodnutí pouze hájí právo akreditační komise se k věci vyjádřit, věcná nesprávnost rozhodnutí však nemůže být předjímana. Proto podle jeho názoru nelze předchozí posouzení akreditační komise považovat samo o sobě za veřejný zájem. Poukazuje dále na princip minimalizace zásahu do nabytých práv v dobré víře u mimořádných opravných prostředků, který podle jeho názoru tímto rozhodnutím nebyl dodržen.

Dále namítá, že rozhodnutí vychází z procesních nedostatků předchozího řízení, které však nelze přičítat k tíži žalobce, který se žádného porušení práva nedopustil. Namítá v této souvislosti, že se neměl možnost účastnit řízení před správním orgánem prvního stupně a svou obranu mohl použít až v řádném opravném prostředku. Veřejná moc nemůže své chyby přičítat těm, k jejichž tíži byly provedeny, rozhodnutí považuje za rozporné se zásadou přiměřenosti, přičitatelnosti a obecné spravedlnosti. Žalobce nebyl v původním řízení vyzván, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, nemohl tedy příslušnou procesní chybu ani zjistit.

Žalobce v dalším žalobním bodě uvádí, že rozhodnutí ani nepředpokládá rozpor rušeného rozhodnutí s hmotným právem (poukazuje na ust. § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „*správní řád*“), a ust. § 96 odst. 2 správního řádu. Vada řízení podle jeho názoru není sama o sobě vadou rozhodnutí, ta musí být v řízení zjištěna a je důvodná až tehdy, pokud má vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, v čemž spatřuje hmotněprávní vadu. Uvádí, že si žalovaný mohl opatřit vyjádření akreditační komise, a příslušná podle jeho názoru procesní vada tak mohla být odstraněna.

V posledním žalobním bodě namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se nevyjádřilo k tomu, že nedostatek vyjádření akreditační komise mohl být dodatečně vyžádán.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž ve vyjádření uváděl obdobné okolnosti, jako v odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí.

Při ústním jednání konaném dne 5. prosince 2017 účastníci na svých procesních návrzích setrvali. Při tomto ústním jednání soud doplnil do spisu listiny, které však nemají vliv na posouzení důvodnosti podané žaloby.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že dne 26. února 2016 požádal žalobce o udělení akreditace k uskutečňování vzdělávacího programu certifikovaného kurzu Terapie s využitím globálních lokomočních vzorů ontogenetického vývoje – vojtova metoda 2. generace podle zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o nelékařských zdravotnických*

povoláních nebo zákon“). Po proběhlém správním řízení vydalo ministerstvo zdravotnictví dne 19. dubna 2017 rozhodnutí, kterým byla žalobci akreditace udělena, rozhodnutí nabylo právní moci 10. května 2017. Dne 1. června 2017 podala Unie fyzioterapeutů České republiky podnět k zahájení přezkumného řízení, rozhodnutí bylo přezkoumáno a rozhodnutím ministra zdravotnictví ze dne 19. července 2017 ve zkráceném přezkumném řízení z důvodu nezákonnosti zrušeno.

V odůvodnění je dále uvedena reakce na rozkladové námitky, tedy ve vztahu k žalobním bodům, že porušení veřejného zájmu na zjištění odborného vzdělávání zdravotnických pracovníků subjekty k tomu odborně způsobilými na základě předchozího posouzení akreditační komise, která hodnotí právě tuto stránku věci, což je zjevné již z předloženého spisového materiálu a není možné tuto újmu na straně veřejného zájmu, která následně může ohrozit i zdraví dalších subjektů, převážit možnou majetkovou újmu na straně žalobce. S otázkou odbornosti Vojtovy metody druhé generace se správní orgán prvního stupně nijak nevypořádal, nelze přijmout postup bez stanoviska akreditační komise, které, byť je pro správní orgán nezávazné, zákonem vyžadovaným podkladem pro rozhodnutí o žádosti o udělení akreditace. Tato vada jednoznačně vliv na zákonnost rozhodnutí má, neboť rozhodnutí bylo vydáno bez ohledu na absenci zákonného podkladu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 96 odst. 2 správního řádu: *„Soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Příslušný správní orgán posoudí spisový materiál a podle potřeby zajistí vyjádření účastníků a správních orgánů, které řízení prováděly.“*

Podle ust. § 97 odst. 3 správního řádu: *„rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.“*

Podle ust. § 49 odst. 8 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních, ve znění účinném v rozhodné době: *„Ministerstvo rozhodne o udělení, prodloužení, neudělení nebo odejmutí akreditace do 60 dnů po obdržení stanoviska akreditační komise.“*

V dané věci soud neshledal žalobní body důvodnými. Není pochyb ani sporu o tom, že rozhodnutí v tzv. zkráceném řízení je mimořádným zásahem do právní sféry dotčených subjektů, neboť nabourává institut právní moci a většinou odnímá určitá veřejná práva nabytá předchozím rozhodnutím či postupem. Na druhou stranu sám správní řád ve svých ustanoveních, právě vědom si tohoto mimořádného prostředku, tento institut

výrazně omezuje zejména stanovením přísných lhůt, kdy jej lze využít, v konkrétních případech pak rovněž respektem k ochraně nabytých práv.

Stanovisko akreditační komise je pro příslušné vydání správního rozhodnutí (rozhodnutí o akreditaci) závazným podkladem, který stanoví zákon (ust. § 49 odst. 8 zákona o nelékařských zdravotnických povoláních). Pokud je zjištěna jeho neexistence, jako se tomu stalo v tomto případě, jedná se o nezákonnost rozhodnutí (nikoliv pouze procesní vadu předcházejícího správního řízení), a podle názoru soudu není jiné cesty, než takové nezákonné rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Jak bylo uvedeno, podmínka vyjádření se akreditační komise je podmínkou zákonnou pro vydání rozhodnutí o udělení akreditace, její porušení tak není porušením procesního postupu ve věci, ale nezákonným postupem, kdy vydávané správní rozhodnutí o udělení akreditace spočívá na nezákonné podmínce (absence vyjádření akreditační komise). Soud tak nesouhlasí s žalobní argumentací v tom smyslu, že se jedná o porušení ustanovení o řízení, ale souhlasí s žalovaným, že se jedná o nezákonné rozhodnutí.

Neexistující zákonný podklad, bez něhož bylo příslušné rozhodnutí o udělení akreditace vydáno, pak nelze zhojit v přezkumném řízení tím, že by takové stanovisko akreditační komise bylo vyžádáno, neboť tím je předjímano, jak by případně měla akreditační komise rozhodnout (resp. lépe řečeno se vyjádřit). Toto právo akreditační komise nelze předjímat již vydaným rozhodnutím o udělení akreditace, které musí až následovat po vyjádření akreditační komise, jinak by se mohlo jednat o nepřípustné možné ovlivnění akreditační komise (není se k čemu vyjadřovat, pokud již je rozhodnutí vydáno, což by byl zjevně nezákonný postup).

Pokud žalobce poukazoval na skutečnost, že se na porušení zákona v původním řízení nijak nepodílel, pak taková argumentace pro posouzení zákonných podmínek rozhodnutí v přezkumném řízení nemá místa. V přezkumném řízení se nijak nehodnotí míra porušení práva či skutečnost, který subjekt se takového porušení dopustil, ale pouze objektivně zjištěný stav, že příslušné rozhodnutí je nezákonné.

Soud pak ani nemůže souhlasit s tím, že by vydané rozhodnutí porušovalo princip přiměřenosti či nerespektovalo nabytá práva. Pokud příslušné rozhodnutí bylo vydáno bez stanoviska akreditační komise, soud souhlasí se závěrem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že takové zjištění je natolik intenzívní, že není jiného prostoru pro to, než takové rozhodnutí pro nezákonnost zrušit, neboť tato nezákonnost rozhodnutí je zcela zjevná. V tomto případě pak veřejný zájem na to, aby příslušné vzdělání poskytovaly pouze ty subjekty, jimž bylo vydáno rozhodnutí o akreditaci podle zákonného postupu, převažuje nad zájmem žalobce na ochraně práv nabytých takovým nezákonným rozhodnutím.

Soud pak nezjistil ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou konkrétně žalobce spatřoval v tom, že se odůvodnění nezabývá jím tvrzeným porušením procesního práva (nevyžádání stanoviska akreditační komise), neboť takovou právní argumentaci žalobce považuje za nedůvodnou (jak bylo uvedeno výše), a shoduje se s žalovaným v závěru, že se jednalo o nezákonné rozhodnutí, nikoliv nesprávný procesní postup.

Pro úplnost pak soud uvádí, že příslušné řízení o udělení akreditace běží, neboť rozhodnutí o udělení akreditace bylo zrušeno a věc ministerstvu zdravotnictví vrácena k dalšímu řízení.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud věc projednal přednostně pro závažné důvody (ust. § 56 odst. 1 s.ř.s.), neboť příslušné správní rozhodnutí má širší přesah, když by mohlo ovlivňovat a upravovat formu a poskytování vzdělání v rehabilitační péči o nemocné a jednalo se o použití mimořádného procesního prostředku – přezkum ve zkráceném řízení (při normálním pořadí projednávání by věc přišla podle současného stavu soudního oddělení na řadu asi v roce 2019).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.